

[Indenrigs- og helligministeren.]

lægemidler, således som dette begreb er defineret i vareordningen. Men da hverken materialister eller købmænd ville bøje sig for denne afgørelse, anlagde sundhedsstyrelsen sag mod materialisternes formand, hr. Jørgen A. Petersen, for overtrædelse af apotekerloven. Ved Københavns Byrets dom af 22. maj 1953 blev han frifundet, idet retten lagde afgørende vægt på, at præparaterne var falbudt som kosttilskud. Domen blev appelleret, og sagen ventes behandlet af landsretten i begyndelsen af næste år.

Sideløbende hermed nedsatte indenrigsministeriet den 20. september 1952 en kommission med professor Knud Ove Møller som formand til revision af hele vareordningen under hensyn til den siden 1929 skete udvikling på lægemiddelområdet, og man anmodede i januar måned 1953 kommissionen om at afgive en forlods indstilling om, i hvilket omfang det bør være apotekerne forbeholdt at forhandle vitaminpræparater.

I august i år meddelte kommissionen, at man ikke kunne blive enig om en fælles indstilling om dette spørgsmål, og man fremsendte en række indstillinger. Et flertal på 8 medlemmer foreslog, med lidt varieret motivering, at vitaminpræparater fortsat måtte forbeholdes apotekerne, medens 3 mindretal, der tilsammen udgjorde 5 medlemmer, i lidt forskellig udformning foreslog, at vitaminpræparater, der egner sig til at anvendes som tilskud til kosten, tilledes solgt i frihandelen, således at indholdet af disse vitaminpræparater bliver underkastet en nærmere foreslået kontrol.

Sundhedsstyrelsen har i en erklæring af november om disse forslag erklæret at måtte tiltræde flertallets indstilling, og at den af mindretallene foreslåede kontrol, hvis man iøvrigt skulle følge mindretallene, måtte anses for ganske utilfredsstillende. Sundhedsstyrelsen er iøvrigt af den opfattelse, at det er uheldigt, at spørgsmålet om vitaminpræparater trækkes ud til særskilt behandling, idet spørgsmålet om, hvilke præparater der skal være apotekerne forbeholdt, bør afgøres under eet, når man har den samlede indstilling fra kommissionen.

Med hensyn til det økonomiske er det vanskeligt at tage stilling. Ganske vist kan

materialisterne i dette øjeblik sælge vitaminpræparater noget billigere end apotekerne, idet denne prisbillighed dog nok skyldes den aktuelle konkurrence, der gør, at man sætter prisen særlig lavt, og dersom man får indført en særlig kontrolordning, vil det også påvirke præparaternes pris i opadgående retning. Men yderligere må det erindres, at hvis man i for høj grad fratager apotekerne salget af de præparater, som giver dem en ikke uvæsentlig del af deres omsætning, vil apotekernes fremstilling af andre og mere specielle lægemidler blive dyrere, dersom apotekervæsenet skal opretholdes. Der kan være god grund til at sørge for, at apotekerne får forbeholdt så store varegrupper, at de kan få en vis del af deres fortjeneste på de mindre nødvendige varer, således at prisen på den virkelige nødvendige medicin ikke bliver altfor høj. Men hele spørgsmålet kan efter min mening først underkastes en samlet bedømmelse, når kommissionens forslag til en ny vareordning foreligger og man nogenlunde kan skønne over, hvilke forrykkelser det vil betyde for apotekernes økonomi.

Jeg mener derfor, at det vil være naturligt at følge sundhedsstyrelsen og udsætte spørgsmålet om afgørelse. Dertil kommer altså, at spørgsmålet om den nuværende retstilstand for tiden er til prøvelse for domstolene, og at det i hvert fald overfor offentligheden vil kunne virke ejendommeligt, hvis man kort tid før landsretsdommen overflødiggør hele sagen ved at lave et tillæg til anordningen af 1929, hvorved der udtrykkeligt tages stilling til spørgsmålet om disse vitaminpræparater. Jeg synes, at det alt i alt er velbegrundet at udsætte afgørelsen af spørgsmålet, i hvert fald indtil vi ser udfaldet af retssagen. Så langt vitaminpræparaterne.

Det ærede medlem hr. Marius Buhl mente, at min forgængers, det ærede medlem hr. Aksel Møllers, forslag var det bedste; det er jo en skønssag, hvad der er bedre, og hvad der er dårligere, men det ærede medlem indrømmede dog, at forslaget appellerer til sagkundskaben. Det har jeg i høj grad gjort ved at følge den sagkundskab, der var repræsenteret i kommissionen, og som repræsenterede et stort flertal.

Det ærede medlem mente, at mine oplysninger om afgifterne til apotekerfonden